

Pintades a Figueres a favor dels aiguamolls empordanesos: un cèlebre afer que encara balla

Comunicat de l'Assemblea Permanent d'Ocupants

L'Assemblea Permanent d'Ocupants dels Aiguamolls Empordanesos fa front a les greus repulses per les pintades aparegudes a les façanes de la ciutat de Figueres sobre els aiguamolls, i vol fer constar el que segueix:

—Accepta que el “graffiti” no són precisament el millor per a embellir la capital de l'Alt Empordà. Però en visites de la urgent necessitat d'informar sobre la nova situació provocada pel començament de les obres els considera vàlids —sense responsabilitzar-se'n—, per tal com són el mitjà més ràpid, directe i eficaç de mobilització de l'opinió pública.

—Si aquests grups espontanis s'han vist obligats a manifestar-se de “manera tan poc pulcra e incívica”, és a causa de la “natural” apatia d'organismes i persones competents, els quals amb l'amplitud de mitjans de què disposen, han estat incapaços de defensar una zona de reconeguda importància ecològica.

—Mentre el poble estigui mancat dels mitjans de comunicació necessaris per a poder exposar urgentment i lliurement les seves opinions davant de fets que requereixen solucions immediates, no tindrà cap altra sortida que manifestar-ho pel mitjà que tingui

més a mà, és a dir, com pugui.

—Creiem que la greu problemàtica que s'ha aixecat és conseqüència directa de la ignorància total que hi ha a Figueres sobre els motius que impulsen la lluita pels aiguamolls empordanesos.

—Recomanem a tots els qui han reaccionat en contra de les pintades que se les lleixin i reflexionin sobre cada un dels textos, de manera especial sobre els de les més criticades.

Assemblea d'Ocupants dels Aiguamolls Empordanesos

“A Figueres hi ha una ignorància total sobre els motius que impulsen la lluita pels aiguamolls”

El Centre Excursionista Empordanès n'opina

El paisatge de la nostra costa, que, perquè es vengui més bé, fa temps que anomenem Costa Brava, és cada dia més expoliat i més lleig. S'està matant la gallina dels ous d'or, això és un fet inqüestionable.

L'excursionisme ja fa temps que es preocupa del nostre patrimoni, sigui natural, sigui artístic. Fa un parell d'anys, el nostre Centre va fer gestions perquè es salvés el Cap de Norfeu d'una urbanització que “havia de crear molts llocs de treball, riquesa i benestar per a tothom”. La cosa es va parar, i ja està parada gairebé definitivament. Actualment, el G.E.I.S. (Secció D'Espeleologia del Centre Excursionista Empordanès) hi està fent una campanya espeleològica amb prou bons resultats. Evidentment, trenta-quatre coves a canvi de 10.000 habitants —els previstos per a la urbanització— no és gaire productiu. I menys, és clar, per als capitalistes que ens volien obsequiar amb una altra: “la urbanització millor d'Europa”.

Cal considerar no solament i exclusivament els números dels comptes corrents d'unes petites minories. Hi ha valors que no es mesuren. Volem

dir que quan les persones es moguin per la intel·ligència i el benestar social, i no per l'interès econòmic, ja no caldrà resoldre aquestes diferències de punts de vista (d'interès).

Per tot això creiem que cal recolzar el moviment reivindicatiu en defensa dels aiguamolls, el qual ha culminat en la seva ocupació indefinida, per tal que es faci llum als contrasentits de la CIMA (Comissió Interministerial del Medi Ambient), la qual, quinze dies després d'haver dit que calia protegir-los, hi deixa començar les obres.

I quan parlem de recolzar el moviment no volem dir limitar-nos a comentar que “aquest grup de nois són simpàtics”. “Aquests grup de nois” no defensen una cosa SEVA, defensen una cosa de TOTS. Defensen quelcom de tots els empordanesos i, de retruc, defensen el dret a la vida d'unes espècies que necessiten uns espais vitals per al seu viatge, hivernatge i reproducció. Uns drets que són nostres i que també veuríem tallats si als Països Baixos, a la Camarga Occitana, al delta de l'Ebre, etc., es portessin a terme uns projectes especuladors i egoistes com els d'aquí a l'Empordà.

També considerem que per dir una cosa no cal embrutar tant les parets. Recordem, però, que a casa nostra l'esport de les pintades va començar amb el 20-N, i llavors ningú no va dir res.

Es curiós que, després dels molts atemptats que ha sofert el nostre urbanisme: edifici de la plaça del Sol, plaça Notari Dalí, Marca de l'Ham, venda d'un troç del Firal dels Burros perquè la caixa hi fes un edifici, excessiva alçària de Can Monturiol i un molt llarg etcètera, ningú no digués absolutament res.

Quan s'ha omplert Figueres de “pintades de ric”: plafons lluminosos a la Rambla i a la plaça de la font lluminosa, i aquells altres a les places de la Creu de la Mà, de l'Hospital vell, de la Palmera, etc., la ciutat ha romàs indiferent. En canvi, quan s'han fet quatre pintades pels aiguamolls, s'ha aixecat el gran aldarull d'ara. Si es vol parlar d'atemptats, cal parlar de tots. I si es vol solucionar quelcom, cal solucionar-ho tot. Però vet aquí que normalment ningú no tira pedres al seu terrat.

Centre Excursionista Empordanès (Figueres)